

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 14-06-19366 כץ נ' יוסף

בפני כב' הרשם הבכיר ניר נחשון

התובע:

אריאל כץ

-נגד-

הנתבע:

אייל יוסף

פסק-דין

1. לפניי תביעה כספית ע"ס 8,500 ₪, אותם עותר התובע לפסוק לו, בשל משלוח הודעות פרסום באמצעות הדואר האלקטרוני ע"י הנתבע ללא הסכמתו של התובע ובניגוד להוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק התקשורת").
2. אליבא דתובע, כעולה מכתב התביעה, ביום 18/12/12 שלח הנתבע הודעת פרסום לכתובת הדואר האלקטרוני של התובע. בעשותו כן, הפר הנתבע את סעיף 30א' לחוק התקשורת, שכן התובע לא מסר מעולם הסכמה מפורשת ובכתב לנתבע לקבלת הודעות פרסום.
3. הנתבע המשיך לשלוח לתובע הודעות דואר אלקטרוני אף לאחר קבלת הודעת סירוב, כגון הודעה שנשלחה ביום 11/3/2013, כאשר הודעה זו נשלחה מתיבת דואר שונה מקודמתה, וזאת על מנת לעקוף את הודעת סירוב קבלת מודעות מתיבת הדואר האלקטרוני הקודמת.
4. ביום 4/4/2013 נשלחה הודעה נוספת, וכמו בפעם הקודמת, ההודעה נשלחה מתיבת דואר שונה מקודמתה. בו-ביום, שלח התובע לנתבע התראה לבל ישלח הודעות נוספות שאם לא כן, יפנה התובע לערכאות משפטיות.
5. ביום 13/5/2013 נשלחה לתובע מודעת פרסום נוספת. ביום 14/5/2013, שלח התובע לנתבע מסרון סלולרי בה שב התובע על התראתו. ואכן, בו ביום השיב הנתבע כי כתובתו הוסרה מרשימת התפוצה.
6. ברם, ביום 24/6/2013 נשלחה לתובע מודעת פרסום נוספת, חמישית במספר, וב- 3/9/2013 מודעה נוספת ובהמשך שתי הודעות נוספות, ובסה"כ נשלחו לתובע 8 מודעות פרסום.
7. לאור הנטען לעיל, עותר התובע לחייב את הנתבע לשלם לו פיצוי סטטוטורי על סך 1,000 ₪ בגין כל מודעה שנשלחה לו ובסה"כ סך של 8,000 ₪ וכן 500 ₪ בגין הפסד ימי עבודה, נסיעות והוצאות משפט.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 14-06-19366 כץ נ' יוסף

8. אליבא דנתבע, כעולה מכתב הגנתו, יש לדחות את התביעה בעילת חוסר תום לב כשמטרת התובע הינה להתעשר על חשבון הנתבע. הנתבע מכחיש כי פעל בניגוד ללשון החוק המוכר בכינויו "חוק הספאס". לטענתו, לא הוא אשר שיגר את מודעות הפרסום לתובע. לעניין המסרון ששלח לו התובע ותשובתו של הנתבע המלמדת, כביכול, כי הוא מודע לשליחת ההודעות נטען, כי התשובה נשלחה אל התובע מתוך כוונה להשתיק את המטרד. הנתבע צירף לכתב הגנתו את המסמכים כדלקמן: מכתב תשובה לתובע מיום 19/6/14 בהמשך לתביעת התובע, בו הוא מיידע את התובע כי תיבת הדואר האלקטרוני שלו נפרצה ע"י פצחנים. הנתבע צירף צילום תיעוד הכיתוב Tunisian Hckers, וכן תיעוד אזכורים של כתובת דוא"ל של התובע.

9. בדיון שהתקיים לפניי ביום 15/1/2015 במעמד הצדדים, שבו הצדדים על עיקרי טענותיהם. התובע מציין, כי אליבא דלשון החוק "מפרסם" הינו מי ששמו או מענו מופיעים בדבר הפרסומת. התובע הציג 8 הודעות פרסום הכוללות את שמו ומספר הטלפון של הנתבע. כן התובע ציין, כי לאחר פנייתו לנתבע באמצעות מסרון סלולרי, יידע אותו הנתבע כי כתובתו הוסרה. הנתבע מאידך הכחיש כי שלח לתובע את מודעות הפרסום הנטענות.

דין והכרעה:

10. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם, שמעתי עדויות הצדדים בפניי ושקלתי כל השיקולים הצריכים לעניין הגעתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל. להלן נימוקיי.

11. המסגרת הנורמטיבית:
סעיף 30א לחוק התקשורת קובע כדלקמן: (א) בסעיף זה –
"דבר פרסומת" – מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת;

"הודעה אלקטרונית" – מסר בזק מקודד המועבר ברשת האינטרנט אל נמען או קבוצה של נמענים, וניתן לשמירה ולאחזור בדרך ממוחשבת;

"הודעת מסר קצר" – מסר בזק הכולל כתב, לרבות אותות או סימנים, או מסר בזק הכולל חוזי או שמע, ומועבר באמצעות רשת בזק ציבורית אל ציוד קצה של נמען או קבוצה של נמענים;

"מערכת חיוג אוטומטי" – מיתקן בזק המשמש לחיוג או לניתוב אוטומטיים של רצף שיחות לקבוצה של נמענים לשם העברת מסר קולי מוקלט אל אותם נמענים;

"מפרסם" – מי ששמו או מענו מופיעים בדבר הפרסומת כמען להתקשרות לשם רכישתו של נוסא דבר הפרסומת, מי שתוכנו של דבר הפרסומת עשוי לפרסם את עסקיו או לקדם את מטרותיו, או מי שמשווק את נוסא דבר הפרסומת בעבור אחר; לעניין זה, לא יראו כמפרסם מי שביצע, בעבור אחר,

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 14-06-19366 כץ נ' יוסף

פעולת שיגור של דבר פרסומת כשירות בזק לפי רישיון כללי, רישיון מיוחד או מכוח היתר כללי, שניתנו לפי חוק זה.

(ב) לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת; פנייה חד-פעמית מטעם מפרסם לנמען שהוא בית עסק, באחת הדרכים האמורות בסעיף קטן זה, המהווה הצעה להסכים לקבל דברי פרסומת מטעמו, לא תיחשב הפרה של הוראות סעיף זה.

12. בשורה של פסקי דין, נקבע גובה הפיצוי בגין שליחת מודעות פרסום בניגוד ללשון חוק התקשורת. לאחרונה ניתן פסק דין תקדימי מלפני בית המשפט העליון העוסק בסוגיא זו ברע"א 2904/14 וברע"א 3545/14, זיו גלסברג וישי רז נ' קלאב רמון בע"מ, קפה ג'ון בע"מ, משה מזרחי, לוג טק תקשורת בע"מ, צח כרמלי, בו הונחו היסודות לקביעת שיעור הפיצוי בגין הפרת סעיף 30(א) לחוק התקשורת, תוך שבית המשפט משקלל את הנסיבות השונות.

להלן יובאו עיקרי ההלכה שיצאה מלפני בית המשפט העליון בעניין זה:

" החוק קובע תקרה של 1,000 ₪ בעד כל הפרה. אין צורך לקבוע הנחיה גורפת באשר להיקף הפיצוי לדוגמה, אולם עם זאת בפסיקת הפיצוי יש ליתן ביטוי חזק ומוחשי לכך שהמחוקק רואה בו כלי אכיפה מרכזי של סעיף 30(א) ואמצעי אפקטיבי להרתעת הרבים; הדברים אינם יכולים להיוותר ברמה ההצהרתית. על-כן, בבואם לפסוק פיצוי לדוגמה, על בתי המשפט לראות ברף העליון שהציב המחוקק נקודת מוצא, ממנה ניתן להפחית במקרים המתאימים. אין משמעות הדבר שכל אימת שפלוגי יפר את סעיף 30(א), ייפסק פיצוי לדוגמה בשיעור המרבי הנקוב בחוק, ויש להביא בחשבון את מכלול הנסיבות.

אשר לחובת הקטנת הנזק. הפיצויים הניתנים ע"פ סעיף 30(א) לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמה, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי שנגרם. בפיצויים מעין אלה לא היטל המחוקק על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב), כנראה מתוך רצון לסייע לשירוש התופעה. עם זאת, אין בדברים אלה כדי למנוע מבתי המשפט בקביעת גובה הפיצויים שיש לשלם על הפרת סעיף 30(א), לשקלל בין יתר הגורמים גם את העובדה שהמעוול איפשר להסיר את שמו של הניזוק מרשימת תפוצת דברי הפרסומת בקלות יחסית; אולם הדגש הוא על האופן בו התנהג המעוול ולא על חובת הניזוק להקטין את נזקו.

ודוק, ברי כי סעיף 30(א) מעודד הגשת תביעות רבות מכוחו, בקלות יחסית, ואין זה פלא כי יש אשר אולי יראו בכך מקור הכנסה נאה בטרחה מועטה. מיטיב היה המחוקק לעשות

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 14-06-19366 כץ נ' יוסף

אילו נתן לכך דעתו, ואיפשר לבתי המשפט במקרים המתאימים לפסוק חלק מן הסכומים
לטובת מטרות ציבוריות. עם זאת, כל עוד מנגנון זה אינו בנמצא, החוק קובע כי יש לשלם
את סכום הפיצויים לנפגע הקונקרטי, דהיינו – מגיש התובענה; ולא בכדי. יחד עם זאת,
אין באמור כמובן כדי לפגוע בשיקול דעתם של בתי המשפט, ככל שימצאו לנכון לקבוע
למשל, כי תובע פלוני מייצר תביעות חדשות לבקרים, מה שעל פניו עלול להחשיד בתאוות
רווח אישי, ועל כן תתקבל תביעתו בשיעור מופחת. אין גם מניעה להציע לצדדים על דרך
הפשרה תרומה חלקית למטרה ציבורית. מכל מקום, ענייננו אינו מחייב נטיעת מסמרות
בדבר".

מן הכלל אל הפרט:

13. אין חולק כי התובע קיבל הודעות פרסומיות וזאת מבלי שנתן את הסכמתו לכך. טענה זו של אי-
הסכמה מראש לקבלת דברי פרסומת לא נסתרה ע"י הנתבע. זאת ועוד: התובע הוכיח, כי שלח מסרון
סלולרי ביום 14/5/2013 למספר הטלפון של הנתבע (מס' 052-2360432). מס' טלפון זה מופיע בכתב
התביעה כמספר הטלפון של הנתבע. עובדה זו לא נסתרה ע"י הנתבע, מה גם שהנתבע מודה בכתב
הגנתו כי השיב לתובע בהודעה כדלקמן: "המיייל הוסר, חג שמח ובריאות". אין בידי לקבל פרשנות
הנתבע, כי שלח את המסרון הנ"ל רק כדי להסיר את המטרד. מסתברת יותר טענת התובע, כי הנתבע
ידע גם ידע אודות שיגור ההודעות הפרסומיות ויש בכך, הודאה ששלח לתובע דואר פרסומי.

14. יוצא איפוא, כי עלה בידי התובע להוכיח לטעמי, כי דברי פרסום שנשלחו אליו ע"י הנתבע לאחר
התאריך 14/5/2013, כמו כן, עלה בידי התובע להוכיח כי הודעות הפרסום שנשלחו לתובע אף לפני
משלוח הודעת המסרון הסלולרי מקורן בנתבע עצמו שכן, בתוכן מצויינים פרטי הנתבע. עיון
מדוקדק בתדפיסי המודעות אותן צירף התובע, מוכיח כי בשש הזדמנויות שונות, נשלחו לתובע
מודעות פרסום, תוך איזכור שמו ו/או מס' הטלפון של הנתבע, כדלקמן: ביום 13/5 שעה 18:39 - ביום
11/3 שעה 15:38 (מצויינת כתובת שם המתחם של הנתבע – www.elta-tech.com). כתובת זו
מצויינת בסעיף 9 לכתב ההגנה ככתובת שם המתחם של הנתבע. כן מופיע במודעה מס' הטלפון
המתחיל בספרות: 052-23604... ביום 3/4 שעה 23:45 - ביום 24/6 שעה 10:44 - ביום 2/9 שעה
23:27 - ביום 25/2 שעה 21:20.

15. עסקינן, איפוא, לכל הפחות, בשש הזדמנויות שונות, שנשלחו לתובע מודעות פרסום כאשר פרטי
הנתבע מצויינים בהם (מס' טלפון של הנתבע ובמקרה אחד לפחות - כתובת שם המתחם של הנתבע).
מתוכם, שלוש הודעות שנשלחו לפני המסרון של התובע לנתבע בו ביקש לחדול משיגור ההודעות ו-3
הודעות לאחר המסרון. בהקשר זה אעיר, כי אינני מייחס משקל לתשובת התובע בהודעת דואר
אלקטרוני מיום 18.9.13 ומיום 4.4.13 זאת הואיל ואין לדעת כי נשלחו מכתובת הנתבע. בשים לב
להיקף ההפרה ובמיוחד נוכח העובדה שהנתבע לא חדל מהפרותיו גם כאשר התבקש לעשות כן על-ידי
התובע הנני מעמיד את הפיצוי עבור כל הפרה בעטיין של הודעות שנשלחו בטרם ביקש התובע לחדול
ממשלוחן בסך 500 ₪ וסך של 1,000 ₪ על כל הפרה לאחר מכן.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 14-06-19366 כץ נ' יוסף

16. המסקנה העולה מניתוח הראיות שבאו בפניי היא כי הנתבע הפר בשש הזדמנויות שונות, את לשון
סעיף 30 לחוק התקשורת. מלבד האמור בסיפא לסעיף 15 לעיל, לא מצאתי בנסיבות התיק - בהן
נמצאה הכחשה גורפת לעצם שליחת ההודעות ובשים לב שהתובע ביקש להסיר כתובתו מרשימת
התפוצה מספר פעמים דבר שלא בוצע עד להגשת התביעה - להפחית מהפיצוי הסטטוטורי הקבוע
בחוק זאת בהיעדר נסיבות מיוחדות שיש בהם כדי להפחית מהפיצוי.

17. סוף דבר - הנתבע ישלם לתובע סך של 4,500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה
ועד למועד התשלום המלא בפועל. כן יישא הנתבע בהוצאות משפט בסך 750 ₪. הסכומים ישולמו
לתובע תוך 30 יום ממועד המצאת פסק דין זה לצדדים.

המזכירות תואיל לשלוח פסק הדין לצדדים בדואר רשום.

בקשת רשות ערעור לבית משפט המחוזי בירושלים בתוך 15 יום.

ניתן היום, ה' בשבט תשע"ה, 25 בינואר 2015 בהיעדר הצדדים.

ניר נחשון, רשם בכיר